

Sygn. akt I C 930/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Daria Ratymirska

Protokolant Daria Paliwoda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 stycznia 2014 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa Z. I.

przeciwko W. K.

o zapłatę kwoty 5 000 zł

I. zasądza od pozwanego W. K. na rzecz powoda Z. I. kwotę 5 000 (pięć tysięcy) zł, z odsetkami ustawowymi od dnia 15 listopada 2010 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego W. K. na rzecz powoda Z. I. kwotę 100 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu;

sygn. akt I C 930/13

UZASADNIENIE

Powód Z. I. wniósł pozew przeciwko W. K. o zapłatę kwoty 5000 zł, z odsetkami ustawowymi od dnia 15.11.2010r. do dnia zapłaty, tytułem wynagrodzenia za usługi, świadczone na zlecenie pozwanego, w charakterze kierowcy, na trasie Polska - Dania - Polska, w okresie od 23 kwietnia 2010r. do 24 maja 2010r. oraz od 25 maja 2010r. do 8 czerwca 2010r.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa. Przyznał, że strony zawarły umowę zlecenia w dniu 23.04.2010r., której przedmiotem było świadczenie usług na rzecz spedycji (...) z/s w Danii. Powód kontaktował się bezpośrednio ze spedytorem w sprawie ustalania podejmowanych ładunków. Zarzucił, że wypłacił powodowi zaliczki w łącznej kwocie 1300 zł, z których ten się nie rozliczył, nie przedstawił też dokumentów, potwierdzających uiszczenie opłat drogowych, nie rozliczył się z tarcz tachografowych, nie przedstawił kopii dokumentów przewozowych oraz nie wystawił rachunku do umowy zlecenia. Podniósł, że w dniu 13.05.2010r. powód uszkodził naczepę, należącą do pozwanego, nie pobrał ładunku, co spowodowało koszty, i porzucił samochód na stacji benzynowej w S., informując pozwanego, że nie będzie pracował.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 kwietnia 2010r. powód zawarł z pozwanym, prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo - Usługowa (...) W. K. z/s w C., umowę zlecenia, na podstawie której powód zobowiązał się świadczyć usługi, jako kierowca w zakresie transportu ładunków na trasie Polska - Dania - Polska. Pozwany zobowiązał się zaś do zapłaty wynagrodzenia w wysokości 1300 zł brutto - 1000 zł netto (po odprowadzeniu składki na ubezpieczenie emerytalno - rentowe) oraz 10% wartości przewożonego towaru (frachtu). Umowa została zawarta na okres od 23 kwietnia do 24 maja 2010r. Następnie, na podstawie ustnej umowy między stronami, powód nadal świadczył te same usługi, wykonując jeszcze dwa kursy do Danii w okresie do 8 czerwca 2010r. Pozwany, w ramach prowadzonej działalności

gospodarczej, współpracował z przedsiębiorstwem (...) z/s w Danii. Powód, jako kierowca, transportował ładunek, zlecony przez powoda, do Danii. Był informowany o adresach i datach załadunku, wyładunku oraz o zarezerwowanych promach, za pośrednictwem wiadomości sms.

Dowód:

umowa zlecenia nr (...) (k-5)

protokół kontroli Inspektora Pracy z dnia 13.04.2011r. (k-31-35)

wydruk e-mail pracownika (...) (...) J. G. (k-38)

zeznania powoda (k-50-51).

W czasie obowiązywania umowy pozwany wypłacił powodowi zaliczki na wydatki, związane z zakupem paliwa i opłatami drogowymi, w łącznej kwocie 1300 zł.

Bezsporne.

Otrzymane od pozwanego zaliczki, powód przeznaczył na paliwo oraz opłaty za autostrady w czasie zleconego transportu. Faktury i rachunki pozostawił do obioru na umówionej stacji paliw.

Powód wykonał łącznie, w ramach zawartej umowy, siedem kursów do Danii i z powrotem, w okresie od 24 kwietnia do 8 czerwca 2010r.

W trakcie jednego z kursów w samochodzie, należącym do pozwanego, a kierowanym przez powoda, uszkodzeniu uległa naczepa.

Dowód:

zeznania powoda (k-50-51).

Powód dwukrotnie wzywał pozwanego do dobrowolnej zapłaty wynagrodzenia za świadczone usługi - pismem z dnia 20.10.2010r., wyznaczając 7-dniowy termin zapłaty, oraz pismem z dnia 18.04.2013r., wyznaczając ponownie 7-dniowy termin zapłaty (pismo zostało nadane pocztą w dniu 18.04.2013r.) - bezskutecznie.

Dowód:

wezwania do zapłaty (k-8-11), potwierdzenie nadania (k-6,7).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o przesłuchanie świadka M. K., "na okoliczność zawierania i rozliczania umów zleceń w firmie pozwanego", ponieważ pozwany - pomimo zobowiązania, obarczonego rygorem oddalenia wniosku, a doręczonego mu w dniu 27 grudnia 2013r. (k-56) - nie oznaczył, jakie konkretnie fakty, sporne i istotne dla rozstrzygnięcia sprawy - miałyby być udowodnione za pośrednictwem tego świadka. Oddalenie podlegał również wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z wyciągu z rachunku bankowego powoda za okres od 23.04. do 25.06.2010r., na okoliczność potwierdzenia wpłat pozwanego na konto powoda. Okoliczność, że pozwany wypłacił powodowi zaliczki na wydatki, związane z zakupem paliwa i opłatami drogowymi, w łącznej kwocie 1300 zł, została bowiem przyznana przez powoda.

Sąd pominął dowód z zeznań pozwanego, bowiem nie stawił się on, bez usprawiedliwienia, na rozprawie. Informacja pozwanego z dnia 22.07.2013r., że w okresie od 23 lipca do 15 sierpnia 2013r. będzie on przebywał na urlopie

wypoczynkowym (k-42), została uwzględniona przy wyznaczaniu terminu pierwszej rozprawy, która odbyła się w dniu 17 października 2013r. W dniu rozprawy pozwany nie stawił się przed Sądem, usprawiedliwiając swoją nieobecność awarią samochodu (k-48). Na kolejny termin rozprawy, wyznaczonej na dzień 19 grudnia 2013r., pozwany został wezwany, pod rygorem pominięcia dowodu z jego zeznań, a nadto do przedstawienia (na wniosek powoda) na rozprawie książki przychodów i rozchodów za okres od 24.04. do 25.06.2010r., pod rygorem ujemnych skutków dowodowych. W dniu rozprawy pozwany ponownie nie stawił się, usprawiedliwiając swoją nieobecność pobytem w szpitalu (fax k -53). Sąd ponownie odroczył rozprawę, zobowiązując pozwanego do przedstawięcia zaświadczenia od lekarza sądowego, z pouczeniem o treści art. 214 (1) § 1 kpc, ewentualnie do przedstawienia karty informacyjnej leczenia szpitalnego, celem usprawiedliwienia nieobecności na rozprawie. Zarazem ponownie został wezwany, pod rygorem pominięcia dowodu z jego zeznań, na rozprawę w dniu 28 stycznia 2014r., oraz do przedstawienia (na wniosek powoda) na rozprawie książki przychodów i rozchodów. Wezwanie doręczono w dniu 27.12.2013r. (k-56). Wyznaczony termin minął bezskutecznie, pozwany pomimo zobowiązania i pouczenia nie przedstawił ani zaświadczenia lekarza sądowego, ani karty informacyjnej leczenia szpitalnego. Nie złożył ten książki przychodów i rozchodów, a nadto, ponownie nie stawiał się przed Sądem, wysyłając jedynie, w dniu rozprawy, pismo - faks (k-59) z wnioskiem o odroczenie rozprawy z powodu wyjazdu za granicę. W tej sytuacji trzykrotną nieobecność pozwanego na rozprawie potraktowano, jako nieusprawiedliwioną i pominięto dowód z przesłuchania pozwanego. Uwzględnienie wniosku pozwanego oznaczałoby naruszenie przez Sąd przepisów art. 6 kpc, art. 214 kpc, art. 214 (1) § 1 kpc.

Stan faktyczny sprawy został ustalony na podstawie dowodów powołanych wyżej. Poza sporem było, że strony łączyła umowa zlecenia na podstawie której powód zobowiązał się świadczyć usługi, jako kierowca w zakresie transportu ładunków na trasie Polska - Dania - Polska, zaś pozwany zobowiązał się zaś do zapłaty wynagrodzenia. Sporna była wysokość tego wynagrodzenia.

Na podstawie wiarygodnych zeznań powoda, Sąd ustalił, że pozwany zobowiązał się do zapłaty wynagrodzenia w wysokości 1300 zł brutto - 1000 zł netto (po odprowadzeniu składki na ubezpieczenie emerytalno - rentowe) powiększonej o 10% wartości przewożonego towaru (frachtu). Zeznania powoda Sąd ocenił jako logiczne, spójne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Mimo że pisemna umowa nie zawierała odniesienia do wartości przewożonego ładunku, to zgodnie z zeznaniami powoda należało uznać, że taki sposób ustalania wynagrodzenia kierowcy jest zwyczajowo praktykowany, zaś podpisanie umowy o innej treści podyktowane było sytuacją ekonomiczną powoda, któremu zależało na pracy. Trudno zarazem uznać, aby zobowiązanie nałożone na powoda w umowie pisemnej, tj. wykonanie transportu dziesięciu ładunków na trasie Dania - Polska w ciągu miesiąca było w ogóle możliwe, skoro faktycznie, w okresie od 24 kwietnia do 8 czerwca 2010r., powód wykonał łącznie siedem kursów do Danii i z powrotem, będąc praktycznie cały czas w trasie (w domu przebywał w tym czasie tylko dwa razy, po dwa dni). Trudno również przyjąć, że powód wyraziłby zgodę na wynagrodzenie na taką pracę na poziomie 1000 zł, co obiektywnie jest ekonomicznie nieuzasadnione. Dlatego Sąd dał wiarę powodowi, że umówione wynagrodzenie składało się z podstawy w wysokości 1000 zł (netto) oraz 10% wartości frachtu.

Powód udowodnił zasadę (istnienie) roszczenia. Za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie, odpowiadające wykonanej pracy (art. 734 § 1 i 2 kc w zw. art. 750 kc).

Zgodnie z przepisem art. 322 kpc, jeżeli w sprawie o naprawienie szkody, o dochody, zwrot bezpodstawnego wzbogacenia lub o świadczenie z umowy o dożywocie sąd uzna, że ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione, może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy. Przepis ten umożliwia sądowi (tzw. ius moderandi) uwzględnienie żądania pozwu, chociaż żądana przez powoda kwota nie jest możliwa do ścisłego udowodnienia. Wobec zaniechania pozwanego w zakresie stawiennictwa na rozprawie i złożenia zeznań, na okoliczności wartości ładunków, przewiezionych przez powoda, oraz przedstawienia książki przychodów i rozchodów, która, jak twierdził powód, umożliwiłaby wyliczenie wynagrodzenia, ściśle udowodnienie żądania było niemożliwe. Brak wiedzy powoda, w tym niemożność wglądu do dokumentów księgowych przedsiębiorstwa pozwanego, czyni niemożliwym udowodnienie przez niego wartości przewiezionych ładunków.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2006 r., II CSK 108/05, LEX nr 191249, wypowiedziano pogląd, że w obowiązującym stanie prawnym dotychczasowe rozumienie "niemożliwości" z art. 322 kpc, powinno podlegać zrewidowaniu w ten sposób, iż nie może chodzić już tylko o niemożność rozumianą w sensie obiektywnym, lecz także o niemożliwość ścisłego ustalenia szkody na podstawie materiału dowodowego, przedstawionego przez powoda do oceny przez sąd. W takim razie sąd, nie mając obowiązku przeprowadzenia uzupełniających dowodów z urzędu (np. dowodu z opinii biegłego), powinien, kiedy fakt poniesienia szkody jest bezsporny, podjąć próbę ustalenia jej wysokości na podstawie oceny "opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy". Rolą zastosowanego przepisu jest zapewnienie powodowi ochrony prawnej w przypadku oczywistego istnienia roszczenia przy braku możliwości udowodnienia jego wysokości, poprzez zapobieżenie oddaleniu powództwa z tej przyczyny.

Mając zatem na uwadze ustalony w sprawie stan faktyczny, okres pełnienia usług transportowych przez powoda, ilość odbytych kursów, Sąd dokonał oceny w zakresie wysokości wynagrodzenia w oparciu o zasady logicznego rozumowania i całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego.

W judykaturze uznaje się, że sprawa o wynagrodzenie za pracę jest sprawą o dochód przysługujący pracownikowi w postaci zapłaty za świadczoną na rzecz pracodawcy pracę w ramach stosunku pracy, i w związku z tym brak możliwości ścisłego udowodnienia wysokości żądania lub nadmiernej trudności w udowodnieniu tejże wysokości, uprawnia i zarazem zobowiązuje sąd do zasądzenia odpowiedniej sumy według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy (wyrok SN z dnia 5 czerwca 2007 r., I PK 61/07, Lex nr 317787). Podobne zapatrywanie wyraża teza wyroku SN z dnia 5 czerwca 2007 r., I PK 61/07, OSNP 2008, nr 15-16, poz. 214, w której stwierdza się, że art. 322 kpc ma zastosowanie w sprawie o wynagrodzenie za pracę, jeśli przepisy określające jego wysokość zostały skonstruowane w sposób uniemożliwiający sądowi ścisłe ustalenie wysokości wynagrodzenia. Sąd podziela te poglądy, uznając, że mają one zastosowanie również w niniejszej sprawie, gdzie chodzi o wynagrodzenie za usługi, świadczone na podstawie umowy cywilnoprawnej.

Uwzględniając powyższe, na podstawię powołanych przepisów, Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 5000 zł, tytułem wynagrodzenia za usługi transportowe, świadczone na rzecz pozwanego w okresie od 24 kwietnia do 8 czerwca 2010r. Odsetki ustawowe zasądzono zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 15 listopada 2010r., mając na uwadze, że pismem z dnia 30.10.2010r. powód wzywał pozwanego do dobrowolnej zapłaty z tego tytułu w terminie 7 dni, a wezwanie pozostało bezskuteczne (art. 455 kc w zw. z art. 481 § 1 i 2 kc).

Orzeczenie o kosztach oparto na przepisie art. 98§ 1 i 2 kpc. Pozwany, jako przegrywający sprawę powinien zwrócić powodowi koszty procesu, w skład których wchodzi opłata sądowa od pozwu.